

τοῦ ἑλληνικοῦ προξενείου, ἀφοῦ ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐζήτησε τὸ προξενεῖον καὶ δὲν τὸ εὗρισκε, ὡς μὴ ὑπάρχον, μετέβη εἰς τὴν πρεσβείαν καὶ ἐκεῖ ἔμαθε παρὰ τοῦ ἐπιτετραμμένου μας, ὅτι ἡ ὑπόθεσις του δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκτελεσθῇ, καθόσον ὁ μὲν πρόξενος εὗρίσκεται εἰς τὸ φρενοκομεῖον, ὁ γραμματεὺς τοῦ προξενείου ἀπουσιάζει καὶ ὁ ἐπιτετραμμένος δὲν ἔχει τοιαύτην δικαιοδοσίαν!!!! Ἐννοεῖ τις πολὺ καλῶς τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν τοῦ Ἑλλήνος ὑπηκόου, ζημιωθέντος ἕνεκα τούτου, πολλὰς χιλιάδας δραχμῶν. Τὰ τοιαῦτα ἐπαυλαμβάνονται καθ' ἑκάστην καὶ πολλοὶ Ἕλληνες ἐν ἀπελπισίᾳ εὗρισκόμενοι, ὡς μὴ δυνάμενοι ἐλλείψει προξένου, νὰ τελειώσωσι τὰς ὑποθέσεις των, τίποτε ἀπίθανον νὰ μεταβάλλωσιν ὑπηκοότητα.

Τοῦ ὑπουργείου πληροφορηθέντος πάντα ταῦτα, ὡς ἔμαθον, καὶ σκοποῦντος νὰ προβῇ εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ νῦν προξένου, ἡ οἰκογένεια Σοβερνχάιμ θεωροῦσα τὴν θέσιν ταύτην τιμάρειόν της, προσπαθεῖ διὰ τῶν ἐν Ἀθήναις φίλων της, ἢ νὰ μὴ παυθῇ ὁ νῦν τοιοῦτος, ἢ ἐν ἧ περιπτώσει παυθῇ νὰ διορισθῇ ἀντ' αὐτοῦ ὁ γαμβρός του, ἄνθρωπος μηδεμίαν ἐνταῦθα χαίρων ὑπόληψιν καὶ ἐκτὸς τούτου εἰς ὅχι εὐάρεστον οἰκονομικὴν θέσιν διατελῶν, νὰ μὴ εἰσακουσθῇ δὲ ἡ πρεσβεία, καὶ διορισθῇ ὁ παρ' αὐτῆς ὑποδειχθεὶς κ. Ἀδ, ὅστις διὰ μὲν τῆς κοινωνικῆς θέσεως, ἣν κατέχει καὶ τοῦ πλούτου του θὰ δυνήθῃ ν' ἀντιπροσωπεύσῃ ἐπαξίως τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, διὰ δὲ τῶν σχέσεων του πλείστας ὅσας εὐκολία τοῖς ἐνταῦθα Ἑλλήσι θὰ παρέξῃ.

Ἐκρίνα καλὸν νὰ γράψω τὰ ὀλίγα ταῦτα διὰ νὰ μὴ περὶπέσῃ τὸ ἐνταῦθα ἑλληνικὸν προξενεῖον ἀπὸ τῆς Σκύλλας εἰς τὴν Χάρυβδιν, εἶμαι δὲ πεπεισμένος, ὅτι ὁ ἀξιώσιμος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Κοντόσταυλος, ὅστις διακρίνεται ἐπὶ εὐθύτητι καὶ ἱκανότητι θὰ πράξῃ, ὅτι ἡ συνειδήσις καὶ τὸ καθήκον του τῷ ὑπαγορεύει καὶ δὲν θὰ ἐπιρρεασθῇ ἀπὸ τινα ὄντα, φαύλους καὶ κακοῦθεις σκοποὺς ἔχοντα.

Περαιῶν τὴν ἐπιστολήν μου σὰς ἀναγγέλλω τὴν εὐχάριστον εἰδησιν τῶν ἀρραβῶνων τοῦ ἐνταῦθα ἐπιτετραμμένου μας ἀξιολόγου νέου κ. Μιχαὴλ Δουρούτη μετὰ τῆς ἐκ Ρουμανίας χαριτοβρύτου καὶ πολυφέρνου δεσποινίδος Ξάνθου. Οἱ ἀρραβῶνες ἐγένοντο ἐν Βιέννῃ, ὅπου πρὸ δύο ἡμερῶν ἀπουσιάζει ἐπ' ἀδεία ὁ κύριος Δουρούτης, ἐπιστρέφων σήμερον εἰς τὴν θέσιν του.

ΜΙΤΖΟΣ

Σ. Σ. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι τὰ ἀνωτέρω περὶ προξένου ὀρθὰ καὶ δίκαια θέλουσιν εἰσακουσθῇ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν.

ΑΝΘΗ, ΚΥΜΑΤΑ, ΑΣΤΡΑ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πάτραι, 17 8βρίου.

Αἱ περὶ πριμαρολίων καὶ σταφίδος συζητήσεις ἐκόπησαν πρὸ πολλοῦ, καὶ οἱ οἶνοι συνεκομίσθησαν. Αἱ Πάτραι ἀδιαφοροῦσι περὶ Τρικουπῆ καὶ Κυβερνήσεως, καὶ ζητοῦσιν ἀνάπαυσιν, ἀπαυδῆσασαι ἐκ τῶν θερινῶν καμάτων. Ποῦ καὶ ποῦ οἱ ἀγαθοὶ κτηματῖαι συνομιλοῦσι περὶ πολιτικῶν καὶ σπανίως ἀκούει τις συντόμους περὶ τούτων διαλόγους.—Θὰ τὸν ρίξουν τὸν Τρικουπῆ!...—Ἀααα.—Καὶ ἔπειτα;—Ὁ Κλαμογδάρτης λέγει ὅχι.—Δὲν ἤξεύρω τί ἰδέαν ἔχει ὁ Ρηγόπουλος...

Πλήθος ἄπειρον φουστανελλοφόρων τὸ πλείστον συνωθεῖτο εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Γεωργίου τὴν μεσημβρίαν τῆς χθὲς Κυριακῆς. Μορφοῦται εἰς ὀμίλους, διαιρεῖται εἰς ζεύγη, ἀπέρχεται, ἐπιστρέφει, ὠθεῖται, σχηματίζει ὀμίλους τρανοῦς, ἐντὸς τῶν ὁποίων διακρίνεται τὸ δίκην φουγάρου ὕψηλόν καπέλλο τοῦ κ. Φακῆ, τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀναγνώστου ἐφημερίδων

ρακαλῶ τὴν κυρίαν βαρίωνν νὰ μὲ συγχωρήσῃ ἐὰν κηρύττωμαι ἐναντίον της, εἶπε εὐηχὸς τις φωνὴ ὀπισθεν στήλης τινος.

Καὶ ὁ Μπασελῖνος κατακόκκινος, μὲ τὸ καπέλλο εἰς τὸ χέρι, μὲ τὸ χαρτοφυλάκιόν του γεμάτο χαρτιά ὑπὸ μάλης, ἐφάνη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ αὐδῆρου.

— Ἄ! ἐγκαίρως ἔρρεσθε Μπασελῖνε, ἐφώναζεν εὐθύμως ἡ βκρώνη. Ἄ! νὰ σας καὶ σεῖς, εἰσθε ὅλοι δημοκράται. Γιὰ σὰς, ἔγινε ἡ Ἐπανástasis. Ἀλλὰ φανήκατε ἑξαφνα, ὅσων διάβολος βγαίνων ἀπὸ καμνιά καταπακτή!... Ἀπὸ ποῦ ἤρθατε;

— Ἦρθα ἀπὸ τὸ περιβόλι, ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Βαρεύνην, καὶ ἔφερα τὴν ἄμαξά μου ὅστῃ μικρὴ πόρτα.... Ἀλλὰ παρντόν...

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν κ. Μπωλιέ, ἡ ὁποία ἐπλησίαζε μὲ τὴν Σουσάνα.

— Κυρία μαρκησία, τὰ σέβη μου... Δεσποινὶς Σουσάνα, σὰς προσκυνῶ... Ἄ! σήμερα κάνει φοβερὴ ζέστη... Εἶχα σκοπὸ νᾶρθω ἐδῶ μαζῇ μὲ τὸν κ. Δερβλάυ... Ἀλλ' ἕνα συμβόλαιον τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ὑπογραφῇ μ' ἐμπόδισε... Ἐνα συμβόλαιον, τὸ ὁποῖον μ' ἐλύπησε πολὺ, κυρία μαρκησία. Ἐπωλήθη ἡ Βαρεύνη.

— Ἦσαν ἐπὶ τέλους οἱ Ἐστρελ ἀγοραστήν; ἠρώτησεν ὁ μαρκησίας.

— Μάλιστα, ἤσαν, ἀνεστέναντες ὁ Μπασελῖνος, καὶ ὁ ὁ.

ποῖος ἐπλήρωσε καλά. Ἀλλὰ ἡγάπα ἐξαιρετικῶς αὐτὸ τὸ κτῆμα. Καὶ ἔδωσεν ἐν τρίτον πλέον τοῦ ὅσον ἔμπορεύσαν νὰ τὸ πουλήσουν, ἔστω καὶ εἰς τεμάχια. Εἶνε πλούσιος βιομήχανος τῶν Παρισίων. Μοῦ εἶπε μάλιστα ὅτι ἔχει τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζῃ τὴν οἰκογένειαν τῆς κ. μαρκησίας. Καὶ αὐτὸς πιστεύω εἶνε ὁ λόγος, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκαμε ν' ἀγοράσῃ ἐδῶ κοντὰ κτῆμα.

— Καὶ ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ μάθῃ αὐτοῦ τοῦ κυρίου τὸ ὄνομα; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία μὲ ἀδιαφορίαν.

— Ὀνομάζεται κ. Μουλινέ, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ συμβολαιογράφος.

Ὁ Μπασελῖνος βέβαια δὲν εἶχεν οὐδὲ ἰδέαν τῆς ἐντυπώσεως ἣν παρήγαγεν τὸ ὄνομα αὐτό. Ἡ δεσποινὶς Μπωλιέ ἐσηκώθη ἀποτόμως ἐν ᾧ ἡ βαρίωνν, κτυπῶσα τὰς χεῖρας, ἀνεφώνει: Ὁ πατέρας τῆς Ἀθηναίδος!

— Πράγματι ὁ κ. Μουλινέ εἶχε μαζῇ του μίαν νέαν, τὴν ὁποίαν ὠνόμαζε Ἀθηναίδα, προσέθηκεν ὁ συμβολαιογράφος. Ἡ ἑπαυλὶς ἠγοράσθη δι' αὐτὴν, διὰ νὰ τὸ πάρῃ προῖκα. Εἶχε τριάντα χιλιάδες φράγκα εἰσόδημα κατ' ἔτος καὶ ἔμπορῶσε ν' αὐξήθουν ἀκόμη αἱ ἐκμισθώσεις του.

— Ἐχει πολλὰ εἰσοδήματα!... νὰ οἱ γείτονές σας, ὑπέλαβεν ἡ βαρίωνν. Καὶ ὁ κ. Μουλινέ θὰ παίξῃ τὸν πυργοδεσπότη. Ὁ καυμμένος, πῶς τὸν λυπᾶμαι, τοῦ περιβολάρη του θὰ μοιάξῃ.

ἐν τοῖς καφφενείοις, ἢ γέροντά τινα αὐτόκλητον καπετάνιο με ρίνα ἐξ ἡμισείας ἐρυθρὰν ὑπὸ τοῦ οἴνου, καὶ ἐξ ἡμισείας μελανὴν ἐκ τοῦ ταμβάκου, διηγουμένον περὶ τὸ σεφέρι πράγματα!...

Αἰφνης ἐκ τινος ἐξώστου ἀκούεται ἡ φωνὴ «Ἀγαπητοί μου Συμπολίται» καὶ θεᾶται ἡ κλασικὴ μορφή τοῦ κ. Ρηγοπούλου, ἀκτινοβολοῦσα καὶ σοβαρά. Γνωρίζετε τὴν σκελετώδη μορφήν του καὶ τὸ ρητορικόν του ὕφος. Σὰς πέμπω, ὀλίγους μαργαρίτας ἐκ τοῦ λόγου του. «Πέρυσιν ὅτε ἦλθον, ἦτο ἄνοιξις... τὰ ἄνθη ἔλαμπον τότε... καὶ ἡ ἀηδὼν ἔψαλλε εἰς τὰ δάση τῶν βουνῶν... ἡ ἄνοιξις εἶνε ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐγείρεται καὶ ῥεμβάζει... ἤδη... εἶνε φθινόπωρον καὶ πλησιάζει ὁ χειμὼν (βεβαίως τὸ τελευταῖον τοῦτο δὲν ἠρύσθη ἐκ τοῦ θερμομέτρου τοῦ ἐγκεφάλου του, ὡς θὰ ἴδητε ἐν τοῖς ἐξῆς) Ὁ λόγος του εἶναι ὡς εἰπεῖν, σχόλια παραπομπῆς εἰς διαφόρους ἄλλους λόγους του, οἵτινες πάλιν ἀναφέρονται εἰς ἄλλους, ἄλλους ἀναπολύντας, ἀπαγγελλθέντας ἀπὸ τῆς ἐνηλικιότητός του καὶ ἐντεῦθεν! Λόγους, οὓς ἡ πατριωτικὴ του πρόνοια συνεσώρευσεν ἐπὶ τραπέζης ἐν τῷ ἐξώστῳ, πλησίον δροσιστικῶν τινῶν σομᾶδων καὶ βυσινάδων.

Ἰδοῦ: «Εἰς τὸν ἐν τῇ βουλῇ περυσινὸν λόγον μου ἐπὶ τῶν φορολογικῶν νομοσχεδίων εἶπα τὰ ἐξῆς... (καὶ ὁ ἀνὴρ λαμβάνει φύλλον χάρτου καὶ ἀναγινώσκει) «ἐνθυμεῖσθε κύριοι ὅτι εἰς προηγούμενον λόγον μου κατὰ τὰ 1865 εἶπα τὰ ἐξῆς, καὶ τοῖς ἀνέγνωσα ταῦτα (λαμβάνει ἕτερον φύλλον χάρτου, τὸ ὅποιον ἔσχε τὴν ἰδιότητα ν' ἀφαρπάσῃ τὴν προσοχὴν ὁλοκληρίου τοῦ ἀκροατηρίου, ὅπερ ἅπα δῆσαν ἐκ τῶν ἀδιακόπων παραπομπῶν καὶ παρενθέσεων, νομίζει ὅτι ὁ ῥήτωρ ἐφείσθη ἐπὶ τέλους τῶν ποδῶν του, φθάσας εἰς τὸ κύριον θέμα του). Πλάνη! διότι ἐνταῦθα ἀντὶ τῶν λέξεων οἶτος, σιγαρόχαρτον, καπνὸς κλπ. ἀκούονται Φουάτ-πασσάς, Πύλη, Ἀγγλία, Ἀμερικὴ, κλπ. κλπ. Ἐνταῦθα, ἀνακεφαλαίωσας τί

ὑπὲρ τῆς πατρίδος μετὰ τῶν ἐξόχων φιλελλήνων εἰργάσθη ἀπὸ τὸ 1840 καὶ ἐντεῦθεν, μέμφεται τοῦ Κουμουνδούρου, ὡς δόντος ἀνάνδρον λύσιν εἰς τὸ ἐλληνικὸν ζήτημα, τοῦ Γράμβηλ, τοῦ Τρικουπῆ, τῆς Τουρκίας, τῶν συμβουλευτῶν τῆς, καὶ δὲν ὀκνεῖ νὰ καταδείξῃ ὁ παγκόσμιος ἀνὴρ τὰ ὀργανικὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ πολιτικὰ σφάλματα πασῶν τῶν νομοθεσιῶν καὶ πάντων τῶν κρατῶν τῆς ὑψηλῆς! Ὁ δημοκράτης κρύπτεται ὀπισθεν τῆς βροχῆς τῶν «ἐγὼ μὲν, ἐγὼ δέ, ἐγὼ ὅμως καὶ ὁ κοινοβουλευτικὸς ἀντιπρόσωπος θέτει ἀσπίδα τοῦ τὰ σφάλματα τῶν συναδέλφων του, ἐπαινεῖ ἑαυτὸν, ἑαυτὸν, ἑαυτὸν! Ἀξίαν μνείας κρίνω καὶ τὴν προφητείαν του περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος: «μὴ νομίζεται ὅτι θὰ ἔχομεν ἐπὶ πολὺ πατρίδα» θὰ καταστραφῇ», κλπ. κλπ.

Νὰ καὶ μία δικαία ἐκτίμησις περὶ τοῦ λόγου τους τοῦ πρώην ὑπαστυνόμου Γαλανοπούλου τοῦ πάνυ ἀπερχόμενος οὗτος ἐρωτᾶται ἀπ' ἐτέρου «τί λέει; — ὦ ἀδερφέ! περὶ ἀεράτων καὶ ὑδάτων κοπαναίει!» ἀπαντᾷ ἐκείνος.

Ὁ ῥήτωρ, ἀφίπων τὴν Εὐρώπην ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐξετάσεως τῶν μεταλλωρυχείων τῆς Ἀμερικῆς, ὅτε φωνὴ τῆς «Γιὰ τὰ κρασὰ» τὸν ἀνεγαίτισεν — «Νὰ μὴ δηλώσετε κανεῖς κρασὰ», ἀπαντᾷ ὁ ῥήτωρ, καὶ ὁ λαὸς εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς συμβουλῆς ταύτης, ἀφίνει καὶ ῥήτορα καὶ πλατεῖαν, ψιθυρίζων «μεγάλος ἀνθρώπος, ἀτρόμητος πατριώτης.»

Ἡμεῖς ὅμως κρίνοντας τὸν λόγον του, καὶ παραβάλλοντες ὅσα εἶπε πρὸς ὅσα ὑπεσχέθη καὶ ὤφειλε νὰ εἶπῃ, στυχαίρομεν τῷ κ. Τρικουπῇ, ὅτι τοιοῦτους ἔχων ἐχθροὺς οὐ δεῖται φίλων.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ ΕΚ ΤΑΝΤΑΣ

Βλέπων ὁ ἀναγνώστης τὴν ἐπιγραφὴν δικαίως θὰ ἐξεφώ-

— Εἶναι, λέγουν, πολὺ πλούσιος! ἠρώτησεν ὁ Μπασελίνος.

— Φοβερά πλούσιος, ἀπήντησεν ἡ βαρὼννη, γελοῖα πλούσιος.

Τὰ βλέπεις λοιπόν, Ὁκτάβιε! νὰ ποῦ μᾶς φέρνουν αἱ θεωρίαι σου. Νὰ τὴν τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ πνεύματος. Ὁ κ. Μουλινὲ εἶνε ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἀντιπροσώπους τῆς. Οἱ Ἑστρέλ, οἱ ὅποιοι ἔδωκαν εἰς τὴν Γαλλίαν δέκα στρατηγούς, δύο ναυάρχους, ἓνα ἀρχιστράτηγον καὶ ἀπείρους ὑπουργούς, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὰς εἰκόνας τῶν προγόνων ὅσῃς Βερσάλλιε καὶ τὸ ὄνομά των εἰς ὅλας τὰς μεγάλας σελίδας τῆς ἱστορίας μας, ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὸ φρούριόν των, ἀπὸ ἓνα φαμπρικαδῶρο σοκολάτας, ὁ ὅποιος δὲν ὠφέλησε τὴν πατρίδα του οὔτε εἰς ἓνα λεπτό καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα μόνο ὅσῃς ἀγγελλίαι, ποῦ κολλάει ὅσους δρόμους φαίνεται. Νὰ ἡ δημοκρατία σας! ἀγαπητέ μου. Μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ ἓνα ἔθνος, ὅπου γίνονται αὐταὶ αἱ αἰσχροτήτες... Εἶναι χαμένο ἔθνος!

— Ἡσυχάστε, βαρὼννη, εἶπεν ὁ Ὁκτάβιος, καὶ ἐγὼ λυποῦμαι πολὺ, διότι οἱ Ἑστρέλ ἔχασαν τὸ φρούριόν των, ἀλλὰ τί θέλετε νὰ κάμουμε; Νὰ πάρουμε τὰ χρήματα τοῦ κυρίου Μουλινὲ καὶ νὰ τὰ δώσουμε ὅσους φίλους μας; Πολὺ δίκαιον θὰ ἦτο, ἔ;

— Ὡ ἀφῆστέ με ἡσυχον, εἰσθε ἀνυπόφορος, ἀνέκραξεν ἡ βαρὼννη Πρεφόν. Τὰ λέτε ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ μὲ πειράζετε καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν πιστεύετε τίποτε ἀπ' αὐτά.

Καὶ λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τῆς μαρκησίας, ἔκαμε ὀλίγα βήματα πρὸς τὸν βαρὼνον καὶ τὸν Φίλιππον, οἵτινες ἐπέστρεφον.

Ἡ Κλαίρη εἶχε μείνει ὀπίσω, ἀκίνητος καὶ συλλογισμένη. Ἡ ἐν τῷ τόσῳ αὐστηρῷ βίῳ τῆς αἰφνιδίᾳ ἐμφάνισις τοῦ κυρίου Δερβλαῦ καὶ τῆς Ἀθηναίδος Μουλινὲ τὴν ἐτάραττε κατὰ παράξενον τρόπον. Ἀναθετραμμένη ἐν μέσῳ τοῦ μεγάλου κόσμου, πέραξ τοῦ ὁποίου ἡ αὐστηρὰ ὑπερῃφάνεια τῶν ἀριστοκρατικῶν του κατοίκων εἶχε χαράξει ἀνυπέρβατον μεσότοιχον, παρίστατο, μετὰ πικρᾶς ἐκπλήξεως εἰς τὸν ἐκδιασμὸν αὐτὸν τῆς ἀπομονώσεώς της. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ κ. Δερβλαῦ εἰσῆρχετο εἰς Μπωλιὲ τόσον εὐκόλως, καὶ ἐγένετο, ἐκ πρώτης ὀψεως, δεκτὸς ὡς ἴσος τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἡ ἀρχαία οἰκία ἐγένετο χυδαιότερα καὶ τοῦ δρόμου. Ἀπεφάσισε νὰ ἀντενεργήσῃ ἐναντίον τῆς ὀλίγον χυδαίας εὐκολίας, μετὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ κάτοικοι συμπεριεφέροντο ὡς ξένοι, καὶ βλέπων αὐτοὺς μειδιῶντας καὶ εὐπροσηγόρους, ἔδωκεν εἰς τὸ πρόσωπόν της αὐστηράν καὶ παγετώδη ἔκφρασιν.

Ἐν τούτοις προεμάντευεν ἐν τῷ ὅτι ἐγένετο πέραξ της κατὰ ἀνεξήγητον καὶ ἀπειλητικόν. Ἡ μακρὰ σιωπὴ τοῦ δουκὸς τὴν ἀνέσχυε πλειότερον, τοῦ ὅσον ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ. Καὶ ἡ βεβιασμένη στάσις τῶν περικυκλούντων αὐτὴν, μερικὰ ράκη φράσεων ἐν παρόδῳ ἀκουσθέντα, μερικὰ καταπαύσεις τῆς συνομιλίας, ὅταν ἐπλησίαζεν αἰφνιδίως, ὁ διπλασιασμός της πρὸς αὐτὴν τρυφερότητας τῶν οἰκείων της, εἶχον ἐμπνεύ-